

[Poul Møller.]

det ærede medlem selv har omtalt i dag, og som det ærede medlem forelagde for et udvalg i samlingen 1952—53. Dengang fastsatte man, at 5 pct. i udbytte skulle være det normgivende, og kom man derover, skulle der finde en udbyttedeling sted til sociale fonds. I mellemtiden har vi fået en socialdemokratisk regering, og det 5 pct.s renteniveau er dermed forlængst forladt. To år efter er vi i en situation, hvor man må sige, at 5 pct.s grænsen ikke vil kunne sikre dette land investeringskapital, aktiekapital, nok, fordi man kan gå hen og købe statsobligationer, der giver 7 pct. Det viser, hvor forsigtigt et folketing og en stat skal være med at lovgive overfor de ting, som skal ordnes ude omkring i erhvervslivet. Vi er derimod villige til — og har været det hele tiden — at forme en lovgivning således, at der bliver det bedst mulige incitament til, at det levende liv løser problemerne. Sørg for, at der ikke skal betales skat af de penge, man lægger til side til sådanne formål, og sørg for, at beløbene kan afskrives. Det, det drejer sig om, er, at staten ikke tager sin andel af de beløb, der lægges til side til sociale formål i virksomhederne. Kan vi enes med forslagsstillerne om, at det vigtigste incitament er skattereglerne, skattebegunstigelserne for sådanne henlæggelser, tror jeg, at vi vil komme et langt skridt videre, og så tror jeg, at det ærede medlem vil komme til at se, at sociale hjælpefonds vil komme til at florere i endnu stærkere grad, end det er sket hidtil.

Alfred Jensen: Ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, mente, at jeg efter at have konstateret de store overskud i de industrielle selskaber netop måtte være tilhænger af udbyttedeling. Jeg har jo netop motiveret, hvorfor jeg ikke er tilhænger af det, idet jeg har sagt, at man kommer ikke disse forhold til livs bare ved udbyttedeling i almindelighed eller efter det forslag, der her behandles om frivillig udbyttedeling.

Iøvrigt nævnte jeg netop den pågældende stigning for at modbevise det, som den ærede ordfører for forslagsstillerne både denne gang og ved tidligere lejligheder har anvendt som begrundelse for forslaget:

at der sker en vis social udjævning. Jeg påviste, at der ikke sker en sådan udjævning, men at der finder en uddybning sted, og jeg har både i dag og tidligere efterlyst, hvad resultatet er blevet af udbyttedeling i andre lande, om den har ført til den løsning af de sociale problemer, der stilles i udsigt af forslagsstillerne. Jeg har ikke fået svar derpå og det af den simple grund, at problemerne ikke er løst og ikke kan løses ad den vej. Derfor slutter millioner og atter millioner af arbejdere og undertrykte op bag den socialistiske idé, fordi det er den eneste vej, der fører bort fra det ene menneskes udbytning af det andet. Det er sagen. Det er ikke tilfældigt, at det ærede medlem har propageret for denne idé i 35 år og praktisk talt ingen fremgang har haft for den. Der er nemlig ingen vej frem her, hverken for samfundet eller for arbejderne.

Jeg udtrykte min tvivl om, hvorvidt arbejdsgiverne ville benytte denne opfordring til frivilligt at gå over til udbyttedeling. Jeg tror ikke, de vil gøre det, og derfor er der ikke nogen anvisning for arbejderne på at få andel i de store overskud, som en række industriselskaber har, i det forslag, som ligger her. Det er det, jeg har sagt i mit indlæg.

Jeg har endvidere sagt, at når dette forslag lægges på bordet ved optakten til overenskomstforhandlingerne, kan det bibringe en hel række arbejdere den opfattelse, at hvis man går den vej, så løser man problemet. I virkeligheden løser man det ikke, for det er ikke løst noget sted, hvor man har forsøgt at løse det på den måde.

Det ærede medlem henviste til, at arbejderne på Atlas har fået andel i overskuddet; men det er ikke sket på anden måde, end at de deltager i kravet om, at lønningerne skal forhøjes, og det vil sige, at det, de har fået, kun er en brøkdel af det, man altid har været villig til at give arbejderne for at få dem til at pukke noget mere, f. eks. gennem akkordsystemet; en overgang kan arbejderne måske forbedre sin stilling, men i det lange løb opdager han, at han i stedet for at forbedre sin stilling er kommet til at knokle noget mere for de samme goder. Det er resultatet, det ser man af de erfaringer, arbejderklassen har gjort under forsøg på at hæve sig op til en bedre stilling